

Atât de fragedă...

Mihai Eminescu

Atât de fragedă, te-asameni
Cu floarea albă de cireș,
Și ca un înger dintre oameni
În calea vieții mele ieși.

Abia atingi covorul moale,
Mătasa sună sub picior,
Și de la creștet până-n poale
Plutești ca visul de ușor.

Din încrețirea lungii rochii
Răsai ca marmura în loc -
S-atârnă sufletu-mi de ochii
Cei plini de lacrimi și noroc.

O, vis ferice de iubire,
Mireasă blândă din povești,
Nu mai zâmbi! A ta zâmbire
Mi-arată cât de dulce ești,

Cât poți cu-a farmecului noapte
Să-ntuneci ochii mei pe veci,
Cu-a gurii tale calde șoapte,
Cu-mbrățișări de brațe reci.

Deodată trece-o cugetare,
Un vâl pe ochii tăi fierbinți:
E-ntunecoasa renunțare,
E umbra dulcilor dorinți.

Te duci, ș-am înțeles prea bine
Să nu mă țin de pasul tău,
Pierdută vecinic pentru mine,
Mireasa sufletului meu!

Că te-am zărit e a mea vină
Și veșnic n-o să mi-o mai iert,
Spăși-voi visul de lumină
Tinzându-mi dreapta în deșert.

Ș-o să-mi răsai ca o icoană
A pururi verginei Marii,
Pe fruntea ta purtând coroană -
Unde te duci? Când o să vii?

So delicate...

Miahi Eminescu

So delicate you do resemble
The cherry tree's flower so white,
And like an angel among people
You're entering on my life path.

Barely touching the soft carpet
The silk resounds under your feet,
And all the way from top to bottom
Just like a dream you calmly float.

In your attire you appear
Like marble on a pedestal
My soul is clinging onto your eyes
So fortunate and tearful.

O, loving dream so full of splendor,
From fairytales a gentle bride,
Stop smiling for when you are cheery
Shows me again how sweet you are.

For with the night's enchanting feeling
You can forever blind my eyes,
Together with your mouth's soft whispers
And with your cold, embracing arms.

A sudden thought becomes apparent
A veil upon your intense eyes:
It is the obscure denial,
It is the shadow of sweet wants.

You leave and I am well aware
To not come after you at all.
Lost are you now to me forever
The bride that belonged to my soul.

I blame myself for having seen you,
Never myself will I forgive.
The dream of light I'll be erasing
Stretching my hand into abyss.

You will appear like an icon
Of Mary the all pure one
And wearing a crown on your head
Where do you go? When will you come?

Translated by Fr. Ioan Ionita
November 20, 2019